

Ο Γερο - Ερμόλαος ο Λαυριώτης

[Γενικά](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Image not found or type unknown

www.shutterstock.com · 200274740

Το μεγαλύτερο Μοναστήρι του Αγίου Όρους, το λεγόμενο Μεγίστη Λαύρα, έχει απέραντη περιοχή από δασώδεις εκτάσεις με οργιώδη βλάστησι και χλωρίδα σ' όλες τις εποχές του έτους και με πολλά και άφθονα νερά. Έχει τεράστια έξοδα για τις καθημερινές ανάγκες του Μοναστηριού και της μεγάλης σε αριθμό αδελφότητας που απαιτούνται : Πρώτον, για την διατροφή, ενδυμασία, ιατρική περίθαλψη κ.λπ. έξοδα της αδελφότητας. Δεύτερον, για την συντήρησι και επισκευή των απεράντων κτιρίων, των εκκλησιών κ.λπ. εξαρτημάτων και Τρίτον, για την δωρεά φιλοξενία του μεγάλου αριθμού επισκεπτών και διαφόρων προσκυνητών, εράνων κλπ., ευεργεσιών και απροβλέπτων εξόδων. Για να κάλυψη όλα αυτά και άλλα γενικά έξοδα, από πολλά και αμνημόνευτα χρόνια, διατηρούσε, έτρεφε και πωλούσε αρσενικά κατσίκια - τραγιά - τα αγόραζε μικρά, τα μεγάλωνε με την βοσκή και τα πωλούσε. Για τον σκοπό αυτόν, είχε μισθοφόρους ειδικούς βοσκούς, που τους λέγανε τραγιαραίους. Στους βοσκούς αυτούς, που άλλοτε ήσαν δύο-τρεις, ανάλογα με τον αριθμό των βοσκομένων ζώων, τα οποία πολλές φορές ξεπερνούσαν τα πεντακόσια, κατσίκια μοσχάρια και ημίονοι, που όλα αυτά τα ζώα ήθελαν ανθρώπους δυνατούς και ειδικευμένους. Σαν επιστάτη στους βοσκούς αυτούς - τραγιαραίους - το Μοναστήρι της Λαύρας, πριν από εξήντα χρόνια είχε

τοποθετήσει τον αδελφόν αυτής Ερμόλαο Μοναχό. Ο Γέρο-Ερμόλαος ήταν πολύ χεροδύναμος, άκακος, απλούς και αγαθός Μοναχός τόσο που πάνω από τον εαυτό του λογάριαζε το συμφέρον του Μοναστηριού του. Ήταν λιγομίλητος, λιγογράμματος μεν, αλλά με πολλή σύνεσι πλουτισμένος. Εγκρατής σε όλα και με αυταπάρνησι αφιέρωσε τον εαυτό του στο Μοναστήρι του αγίου Αθανασίου, που με ακλόνητη πίστι στο Θεό και στην Κυρία Θεοτόκο, δέχθηκε με προθυμία και άκρα υπακοή να πάη εκεί που οι Γέροντες και Προεστοί τον έκριναν ικανό να προσφέρει την υπηρεσία του, στην ιερή Μετάνοιά του.

Μεταξύ των βοσκών ο αρχηγός των Τραγιαραίων -αρχιτραγιάρης - ήταν άνθρωπος σκληρός, άξεστος και αστοιχείωτος, αλλά στην εργασία του βοσκού ήταν πολύ ικανός και αναντικατάστατος. Σ' αυτόν επάνω διώρισαν επιστάτη τον Γέρο-Ερμόλαο, και σαν βοσκός που ήταν ο αρχιτραγιάρης, ενώ θα έπρεπε να κάνει υπακοή στον επιστάτη του Γέρο-Ερμόλαο, παρά τούτα όμως, τις περισσότερες φορές έκανε ο Γέρο-Ερμόλαος υπακοή στον βοσκό αυτόν, ο οποίος του φέρονταν πολύ σκληρά και πολλές φορές τον έβγαζε έξω να κοιμηθή από τη βοσκοκαλύβα και να μένη όλη την νύχτα στα χιόνια και στο δριμύ κρύο που κάνει επάνω στον Άθωνα. Έτσι ο Γέρο-Ερμόλαος έκανε αφάνταστη υπομονή στις σκληρές και βάρβαρες δοκιμασίες του τραγιάρη αυτού.

Οι άλλοι Πατέρες που γνώριζαν το μαρτύριο και την περιφρόνησι που του έκανε ο τραγιάρης, τούλεγαν να αναφέρει την διαγωγή του βοσκού αυτού στο Μοναστήρι, για να τον διώξη, αλλά ο Γέρο-Ερμόλαος, που όπως είπαμε, υπολόγιζε το συμφέρον του Μοναστηριού και κατά κάποιον τρόπο είχε συνηθίσει τις δυστροπίες του τραγιάρη αυτού, απαντούσε στους Πατέρες και έλεγε: «Δεν πρέπει να διώξη το Μοναστήρι αυτόν τον βοσκό, γιατί καλύτερο τραγιάρη απ' αυτόν δεν θάρθη». Και με ανεξάντλητη υπομονή οικονομούσε τα πράγματα.

Ο αντικείμενος όμως εχθρός των Μοναχών και γενικά των ανθρώπων όλων Διάβολος, αφού δεν μπόρεσε να νικήση τον αθλητή της υπομονής και της υπακοής Γέρο-Ερμόλαο με τον τραγιάρη, ανέλαβε ο ίδιος και έκανε, με τον σατανικό του τρόπο, την κατά μέτωπο επίθεσί του. Έτσι μια μέρα παρουσιά-στηκε μπροστά του, σαν Μοναχός, προπορεύονταν στον δρόμο του εκεί που πήγαζε επάνω στο δάσος του Άθωνα. Και όλο το διάστημα άρχισε ο παμπόνηρος να του μιλάει χωρίς διακοπή και τόσο σύντομα να του διηγείται διάφορα πράγματα και ιστορίες και να του υποβάλλη άσχετα τελείως ερωτήματα. Ζήταγε να του απαντάει σε όλα και σύντομα. Δηλαδή το τέχνασμά του ήτανε να τον απασχολή συνέχεια για να μην προλαβαίνει ο Γέρο-Ερμόλαος να λέει την ευχή και να τον αποκόψη από την αδιάκοπη προσευχή, την οποία έλεγε πρώτα, και την οποία θα πρέπει όλοι οι Μοναχοί, και όλοι οι χριστιανοί οι οποίοι αγαπούν την ψυχική τους σωτηρία, την πρόοδο και την πνευματική προκοπή, πρέπει αδιάκοπα να λένε την ευχή, το «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού ελέησόν με».

Αφού με τον τρόπο αυτόν κατάφερε ο Σατανάς τον Γέρο-Ερμόλαο, να μην λείπει την ευχή, άρχισε αυτός να πηδάει, εκεί που τα βράχια είναι απότομα, ο Σατανάς που είχε πάρει το σχήμα, όπως είπαμε του Μοναχού, πήδαγε από τον ένα βράχο στον άλλον, που άπεχαν μεταξύ τους περισσότερο από δέκα και είκοσι μέτρα και πάλι γύριζε πίσω και έλεγε στον Γέρο Ερμόλαο: «Δεν βλέπεις τι κάνω εγώ; Που πηδάω από τον ένα βράχο στον άλλον, εμπρός έλα πήδα και συ αφού νομίζεις πως είσαι ενάρετος, εμπρός πήδα όπως πηδάω εγώ!».

Ο Γέρο-Ερμόλαος, σαν ταπεινός που ήταν και είχε επίγνωσι της αμαρτωλότητάς του, δεν δέχτηκε την πρότασι του φαινομένου μοναχού, ότι είναι ενάρετος, πράγμα που επεδίωκε ο δαίμονας για να τον ρίξει σε υπερηφάνεια, και τότε εύκολα θα ήταν να τον γκρεμίσει κάτω στα βράχια. Έφριξε που είδε τον φαινόμενο μοναχό να πηδάει με τόση ευκολία από βράχο σε βράχο και σαν από ύπνο ξετινάχτηκε και είπε μ' όλη την δύναμι της ψυχής του «Κύριε ελέησον, Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού ελέησόν με, Παναγία Θεοτόκε βοήθησέ με την ώρα τούτη» και αμέσως χάθηκε από μπροστά του η φαντασία του διαβόλου. Από τότε δεν τον ξαναπείραξε με τον τρόπο αυτόν, που προσπάθησε να τον σκοτώσει.

Ο Γέρο-Ερμόλαος ήταν πολύ ελεήμων και πονόψυχος προς όλους τους αδελφούς, τόσο που μπορούσε να δώσει κι αυτό το ψωμί που τούδινε το Μοναστήρι για την διατροφή του, άμα βρισκότανε κανένας πεινασμένος, το έδινε κι αυτός έμμενη νηστικός. Ο πανάγαθος Θεός, βραβεύοντας την υπομονή του Μοναχού αυτού, έδωσε πλούσια τα ελέη Του και σαν αντιμισθία των κόπων και πόνων της υπακοής και αυτα-παρνήσεώς του, τον χαρίτωσε και στην παρούσα ζωή με θαυματουργικές ενέργειες.

Διότι, ο Γέρο-Δαμασκηνός που από τότε διέμενε εκεί και μέχρι σήμερα παραμένει, στην ασκητική Καλύβα «Εισόδια της Θεοτόκου» στην έρημο του Αγιοβασίλη, και ο οποίος είχε την ευγενή καλωσύνη και προθυμία να μου διηγηθή, πάντα όσα ανωτέρω γράφουμε, μου είπε και το ακόλουθο θαύμα που έγινε σ' αυτόν, από τα χέρια του Γέρο-Ερμόλαου: «Κάποτε, τον Γέρο-Δαμασκηνό, τον είχαν πιάσει φριχτοί πόνοι στην κοιλιά και σ' όλο το σώμα, από τους οποίους υπέφερε τρομερά. Την στιγμήν εκείνη βρέθηκε να τον επισκεφθή ο Γέρο-Ερμόλαος, ο οποίος άμα τον είδε να σφαδάζει από τους πόνους, αμέσως πήρε ένα βαμβάκι το βούτηξε στο κανδήλι της Παναγίας και μ' εκείνο άλειψε σταυρωειδώς το μέτωπο και τα χέρια του Γέρο-Δαμασκηνού και αμέσως σαν από μαχαίρι κόπηκαν και σταμάτησαν όλοι εκείνοι οι φριχτοί πόνοι που νόμιζε πως θα ξεψυχούσε».

«Όταν πάλι, μετά τον οσιακό θάνατο του Γέρο-Ερμόλαου, έκαμαν την ανακομιδή, τα οστά του έβγαζαν άρρητη ευωδία». Αυτά μου είπε ο Γέρο-Δαμασκηνός. Έτσι πληρώνει ο πανάγαθος Θεός τους εργάτες της υπακοής, της υπομονής, της ταπεινώσεως και της αγάπης. Ο Θεός του ελέους, των οικτιρμών και της φιλανθρωπίας, προς τον οποίον πρέπει πάσα δόξα, τιμή και προσκύνησι, στον

Πατέρα, τον Υιόν και το Άγιον Πνεύμα. Τριας αγία δόξα σοι.

ΠΗΓΗ: ΑΝΔΡΕΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ,
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 2009, σ. 122 κ.ε.

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com